

Antropologia Plató vs antropologia Aristòtil

Plató defensa una antropologia dualista, mentre que Aristòtil defensa una antropologia Hilemorfisme.

Per Plató, l'home està compost per l'ànima i el cos.

L'ànima té tres parts, la intel·ligible, la irascible i la concupiscible.

L'ànima és immortal, i per tant, la unió entre aquesta i el cos és accidental.

Aristòtil, percep a l'home com un compost entre ànima i cos també, però amb la diferència que l'ànima és l'inici de la vida, sent mortal i inseparable del cos, les dues depenen en l'altra.

Aristòtil entén l'ànima d'una forma purament biològica, i com que és l'inici de la vida, tot ésser viu en té una.

Per ell també hi ha tres ànimes:

- La vegetativa que és la que tenen tots els éssers vius, encarregada de sobreviure.
- La sensitiva, que tenen els animals i els humans que és l'encarregada dels desitjos
- I la racional, que només la té l'humà, la qual la seva funció és l'activitat intel·lectual i la voluntat.

Mentre en Plató ànima i cos són la reunió de dues entitats, corresponents a realitats o mons diferents; en Aristòtil constitueixen una unitat substancial de matèria (el cos) i forma (l'ànima).

És per això, que per Aristòtil, l'ànima no pot ser immortal tal com deia Plató, puix que no és possible que subsisteixin les formes separades de la matèria

Per Plató, quan home moria, l'ànima era capaç de retornar d'on venia, i tornar a ser perfecta i eterna.

En canvi per Aristòtil, quan l'home mor es produeix un canvi substancial i això suposa la pèrdua de la seva forma i l'adquisició d'una altra. Perd el "ser viu" (que equival a "ser animat") i adquireix una forma de "cadàver" (que equival a "ser no inanimat")